

Анатолій Устименко – поет, прозаїк, гуморист, член Лубенського літературного об'єднання імені Олеся Донченка й Полтавської спілки літераторів.

Народився 1 жовтня 1948 р. у м. Лубни на Полтавщині. 1969 р. закінчив Лубенський лісовий технікум. 1981 р. дебютував із віршами в місцевій пресі.

Твори письменника друкувались у газетах «Червона Лубенщина», «Комсомолець Полтавщини», «Зоря Полтавщини», «Сільські вісти», «Поклик», журналах «Перець», «Пропор», альманаху «Крипніця», колективних збірниках гумору й сатири «Полтавський сміхограф» (2009, 2010). Нині він автор двох оригінальних гумористичних збірок: «І сміх, і гріх» (2011), «Що посмієш, те й пожмеши» (2011). Віршовані мініатюри й прозові усмішки А. Устименка завжди дотепні, актуальні, близькі до народних. А ще він – тонкий лірик, співець краси України.

ХАТИНА-САМОТИНА

Стойть самотня:
відійшла сім'я.
Тумани забуття
окутують поволі...
Чи сіє дощ,
чи сонечко сія,
Вона в собі – своїх –
тримає болі.
«Чужих не скоро
в душу допущу,
Хоч страшно так
в осінні темні ночі!..»
Сльозяться вікна
від холодного дощу,
Немовби від плачу
сирітські очі...»

МИЛУЙТЕСЬ КВІТАМИ ЖИВИМИ

Яка печаль: в букетах – квіти!..
Мене дратує злочин цей!
Невже вони повинні скніти
В кіматах-камерах людей?!

Природа їм дала свободу
І вік, який їм слід прожити.
А люди їх – у мертву воду,
Зітнувши лезом диво-нить.

Та нить усіх єданає з небом,
усю природу, далебі.
Людська ж зажерлива потреба –
Усе захоплювати собі.

Живуть лише на волі квіти.
Як друзі ви до них ходіть.
Невже потрібно спершу вбити,
Щоб потім ніжно полюбити?!

Милуйтесть квітами живими,
Не владарюючи над ними.

НЕХАЙ ВЕСНА...

Яка зима! Яка зима надворі!
Холодним пухом землю вистеля.
І вітер тужить, наче жінка в горі,
і віхола розгонисто гуля.

Яка весна! Яка весна була!..
Згадаеш раптом літо у зеніті...
І холоду в природі, і тепла
ніяк не порівну, як і в людському світі.

Буває, холодом війне тобі в жару,
пахне вогнем у люту холоднечу,
коли серця людські в байдужості жиру,
а душі мають прикурі порожнечу.

З привітним усміхом і потиском руки
до серця йдуть хай доброзичливі слова.
Хай щедро щастям повняться роки,
nehay весна й серед людей бува!

ПОГЛЯД ТВІЙ

Погляд твій – неначе стріли:
в серце цілять, серце ранять.
Погляд твій – проміння сила,
що і гріє, і тиранить.

Погляд твій – мов дощ осінній:
і холодний, і смутненький.

Погляд твій – вогонь нетлінний
і пекучо-лагідненький.

Погляд твій – це зорі-очі
далеченькі, золотенькі.

Погляд твій – творець охочий
з розумненьких ледь дурненьких.

Погляд твій – це мить привіту,
за яким стоять неволя.

Погляд твій – це погляд світу
таємничого, мов Доля.

ЖІНКА – ЗАВЖДИ ЖІНКА

Амазонки войовничі в давнину ще сиву
Мали владу, силу, вроду й статуру красиву.
Та жили вони самотньо. Раз у рік любились –
І обранцям вже ніколи більше не корились.

Раз тружденного мужчину нещаслива Доля
Привела в цей край жіночий від сім'ї та поля.
Лук одна уже напнула з грізною стрілою...
Та найстарша зупинила владною рукою:
– Ти згадай, ми ще повинні виконати прохання,
А вже потім, як ведеться, стратим без вагання!

В загадково хижій позі, в наготі відвертій
Підступає невблаганно зrimа постать Смерті...
Що ж приречений? На диво, почувався вільно,
Ще й поглянув на жінок він з усміхом і пильно.
Їх серця пробила фраза, від стріли гостріша:
– Хай мені вкоротить віку з вас... найпоганіша.

«ВУНДЕРКІНД»

– Ходити він почав
доволі рано.
В чотири –
Пушкіна рекламиував.
Десь в п'ять –
озвалося фортепіано.
А в шість –
романси та пісні співав.

– Оце дитина! –
вражена знайома
сусідку щиро сердно обняла, –
Науці явище таке відоме.
Бач! Від батьків талант перейняла.
– Не про дитину я тобі розповідаю!
Це чоловік у вихідні так набридає.

ВИГОДА

– І як це вам не соромно,
сусіде!
Піввіку із дружиною
жили,
Тепер втекли до молодої...
Діду!..
– Та ти, якщо не знаєш, –
не мели!
Стара дружина –
то вночі морока:
То валідол, то краплі
їй подай,
Подушка ця – тверда,
а та – висока,
Кватирку – то відкрий,
то закривай...
А з молодою клопотів
немає –

Мені вдається
виспатись як слід.
Увечері кудись вона тікає,
Вертається додому
під обід.

ДИВНИЙ ЧОЛОВІК

Повз острів безлюдний
іде теплохід.
Вже вечір зірками сіяє.
На острові ватра. Розбурханий дід
Кричить щось, руками махає...

У відповідь жінка махнула йому
І враз капітана питає:
– Хто той чоловік?
І, скажіть ви, чому
Він дужче кричить
і стрибає?
– Нічого не можу
сказати вам, мем,
Про мрії його та надії.
Та кожного разу,
як мимо ідем,
Він завжди
отак нам радіє.

ІДИЛІЯ

Удівець живе з вдовою.
В них – дочка, синок.
Першошлюбних
Ще по двоє
Мають діточок.

Якось – гамір,
мов на морі,
виникнув удень.
– Що там діється надворі?
Мотре, глянь лишень!

І у відповідь Микиті
Жінка із сіней:
– Твої діти
й мої діти
наших б'ють дітей!

ПОТУРБУВАЛАСЯ

Начальнику в'язниці
говорить жінка
з явною турботою:
– Мого ви чоловіка, я молю,
Не завантажуйте роботою...
– Півдня конверти клейти
Він сил уже не має??!!
– Так він казав, що ще й
вночі якийсь
тунель копає...